

CÁC LẼ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

Những bài giảng trên núi của Đức Chúa Jêsus.

Bài 36 - Hãy làm công việc của sự công bình cho Danh Chúa được tôn vinh..

Ma-thi-ơ 6:1-4: **Hãy giữ, đừng làm sự công bình mình trước mặt người ta, cho họ đều thấy. Bằng không, thì các người chẳng được phần thưởng gì của Cha các người ở trên trời. Vậy, khi người bố thí, đừng thổi kèn trước mặt mình, như bọn giả hình làm trong nhà hội và ngoài đường, để được người ta tôn kính. Quả thật, ta nói cùng các người, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. Song khi người bố thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm việc gì, hầu cho sự bố thí được kín nhiệm; và Cha người, là Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng cho người.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép: **Take heed^{G4337} that ye do^{G4160} not your^{G5216} alms^{G1654} before^{G1715} men^{G444}, to be seen^{G2300} of them: otherwise^{G1490} ye have^{G2192} no^{G3756} reward^{G3408} of your^{G5216} Father^{G3962} which^{G3588} is in heaven^{G3772}. Therefore^{G3767} when^{G3752} thou doest^{G4160} thine alms^{G1654}, do not sound^{G4537} a trumpet^{G4537} before^{G1715} thee, as the hypocrites^{G5273} do^{G4160} in the synagogues^{G4864} and in the streets^{G4505}, that they may have glory^{G1392} of men^{G444}. Verily^{G281} I say^{G3004} unto you, They have^{G568} their reward^{G3408}. But when thou doest^{G4160} alms^{G1654}, let not thy left^{G710} hand know^{G1097} what^{G5101} thy right^{G1188} hand doeth^{G4160}: That thine^{G4675} alms^{G1654} may be in secret^{G2927}: and thy Father^{G3962} which^{G3588} seeth^{G991} in secret^{G2927} himself^{G846} shall reward^{G591} thee openly^{G1722-G3588-G5318}.**

Có nghĩa là: *Hãy giữ cẩn thận nơi tâm trí mình, người chớ làm những việc từ thiện (giúp đỡ những người nghèo) trước mặt người ta để cho họ thấy, bằng chẳng người sẽ chẳng nhận được phần thưởng của Cha các người là Đấng ở trên thiên đàng. Vậy nên, khi các người làm những việc từ thiện (giúp đỡ những người nghèo), chớ thổi kèn trước mặt mình, như những người đạo đức giả vẫn làm trong các nhà hội và ở ngoài đường, để được người ta tôn trọng mình. Quả thật ta nói cùng các người, những người đó đã nhận được phần thưởng của mình. Nhưng khi các người làm những việc từ thiện (giúp đỡ những người nghèo) đừng để cho tay trái biết tay phải đang làm gì: Như vậy những việc từ thiện của các người được làm trong sự kín nhiệm và Cha các người là Đấng thấy được những sự kín nhiệm đó bởi chính Ngài sẽ ban thưởng cho các người cách công khai.*

Trong nguyên văn được chép bằng tiếp Greek (Hy-lạp) không nói là công việc của sự công bình mà nói công việc của lòng thương xót, lòng trắc ẩn, công việc có tính từ thiện giúp đỡ kẻ nghèo khó. Có thể vì tính chất của công việc này là hợp với mạng lệnh của Đức Chúa Trời nên người dịch đã chuyển nghĩa thành công việc của công bình! *Từ thiện* là một từ ghép nói về công việc mang tính *nhân từ* và *tốt lành*. Chữ *từ* ra từ chữ *nhân từ*, còn *thiện* là *tốt lành*.

Chữ *sự công bình* được chép trong câu 1 trên, đó là chữ ἐλεημοσύνη- *eleemosune*, số 1654 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *lòng thương xót, lòng trắc ẩn, tình từ thiện, sự thực hiện lòng thương xót cho những người nghèo khó.*

Khi Đức Chúa Trời ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên tại núi Si-na-i, Đức Chúa Trời có phán rằng: “Nếu anh em ở gần người trở nên nghèo khổ, tài sản người lần lần tiêu mòn, thì hãy cứu giúp người, mặc dầu là kẻ khách kiêu ngạo, hầu cho người cứ ở cùng người. Chớ ăn lời, cũng đừng lấy lợi người; nhưng hãy kính sợ Đức Chúa Trời mình, thì anh em người sẽ ở cùng người. Chớ cho người vay bạc ăn lời và đừng cho mượn lương thực đặng lấy lời. Ta là Giê-hô-va, Đức Chúa Trời các người, Đấng đã đem các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô, đặng ban cho các người xứ Ca-na-an, và làm Đức Chúa Trời của các người. Nếu anh em ở gần người trở nên nghèo khổ, đem bán mình cho người, chớ nên bắt người làm việc như tôi mọi; người ở nhà người như kẻ làm thuê, người ở đậu, sẽ giúp việc người cho đến năm hân hỷ: đoạn người và con cái người thôi ở nhà người, trở về nhà và nhận lấy sản nghiệp của tổ phụ mình. Vì ấy là những tôi tớ ta mà ta đã đem ra khỏi xứ Ê-díp-tô; không nên bán họ như người ta bán tôi mọi. Người chớ lấn lướt mà khắc bạc họ, nhưng phải kính sợ Đức Chúa Trời người.” (Lê-vi ký 25:35-43)

Xuất Ê-díp-tô ký 22:21-27: *Người chớ nên bạc đãi khách ngoại bang, và cũng chẳng nên hà hiếp họ, vì các người đã làm khách kiêu ngạo tại xứ Ê-díp-tô. Các người chớ ức hiếp một người góa bụa hay là một kẻ mồ côi nào. Nếu ức hiếp họ, và họ kêu van ta, chắc ta sẽ nghe tiếng kêu của họ; cơn nóng giận ta phừng lên, sẽ lấy gươm giết các người, thì vợ các người sẽ trở nên góa bụa, và con các người sẽ mồ*

côi. Trong dân ta có kẻ nghèo nàn ở cùng người, nếu người cho người mượn tiền, chớ xử với họ như người cho vay, và cũng chẳng nên bắt họ chịu lãi. Nếu người cầm áo xống của kẻ lân cận mình làm của tin, thì phải trả cho họ trước khi mặt trời lặn; vì là đồ chỉ có che thân, là áo xống che đậy da mình; người lấy chi mà ngủ? Nếu người đến kêu van ta, tất ta sẽ nghe lời người, vì ta là Đấng hay thương xót.

Người nào nghe Lời của Đức Chúa Trời mà làm theo, thì hành động của người đó được coi là công việc của sự công bình, vì người ấy tin Đức Chúa Trời và làm theo Lời của Ngài.

Trong mạng lệnh này, Chúa Jêsus đã nói đến những người mà Ngài gọi họ là những người giả hình (*đạo đức giả*), tức là những người thuộc dân Y-sơ-ra-ên, biết luật pháp của Đức Chúa Trời và công việc làm sự từ thiện mà họ đã làm đó không phải vì cố kính sợ Đức Chúa Trời hay là vì cố Danh Chúa, nhưng là để cho người ta thấy được những công việc đó với chủ đích là được người ta khen ngợi, tôn trọng.

Chúa Jêsus đang phán dạy tuyển dân của Ngài và cũng là phán dạy cả nhân loại phải coi chừng sự giả hình, sự đạo đức giả ngay từ chính nơi tâm trí mình, tức là mọi người phải cẩn thận xem xét cái lòng của mình trước khi hành động, vì con mắt của Đức Giê-hô-va dò xét hết thấy mọi lòng của loài người và Ngài sẽ đãi người ta tùy theo cái lòng của họ nữa.

Thi-Thiên 7:9-17: **Ồ, Đức Chúa Trời công bình! là Đấng dò xét lòng dạ loài người, xin hãy khiến cùng tận sự gian ác kẻ dữ, song hãy làm cho vững vàng người công bình. Đức Chúa Trời là cái khiến tôi, Ngài là Đấng cứu rỗi những kẻ có lòng ngay thẳng. Đức Chúa Trời là quan án công bình, thật là Đức Chúa Trời hằng ngày nổi giận cùng kẻ ác. Nếu kẻ ác không hối cải, thì Đức Chúa Trời sẽ mài gươm; Ngài đã giương cung mà chực cho sẵn, cũng đã vì nó sấm sủa khí giới làm chết, và làm những tên Ngài phừng lửa. Kia, kẻ dữ đang dể gian ác; Thật nó đã hoại thai sự khuấy khỏa, và sanh điều đối trá. Nó đào một hố sâu, nhưng lại té vào hố nó đã đào. Sự khuấy khỏa nó đã làm sẽ đổ lại trên đầu nó. Và sự hung hăng nó giáng trên trán nó. Tôi sẽ ngợi khen Đức Giê-hô-va y theo sự công bình Ngài, và ca tụng Danh Đức Giê-hô-va là Đấng Chí cao.**

Thi-Thiên 33:18-22: **Kìa, mắt của Đức Giê-hô-va đoái xem người kính sợ Ngài, cố đến người trông cậy sự nhân từ Ngài, đặng cứu linh hồn họ khỏi sự chết, và bảo tồn mạng sống họ trong cơn đói kém. Linh hồn chúng tôi trông đợi Đức Giê-hô-va; Ngài là sự tiếp trợ và cái khiến của chúng tôi. Lòng chúng tôi sẽ vui vẻ nơi Ngài, vì chúng tôi đã để lòng tin cậy nơi Danh thánh của Ngài. Hỡi Đức Giê-hô-va, nguyện sự nhân từ Ngài giáng trên chúng tôi, y theo chúng tôi đã trông cậy.**

Chúa Jêsus đang cảnh cáo loài người về mục đích, động cơ, lý do khiến người ta làm những công việc được coi là lòng thương xót, lòng trắc ẩn, lòng tốt của mình đối với những người nghèo khó đó là dành cho ai? Để tôn vinh Đức Chúa Trời là Đấng ban sự sống cho mọi loài, là Đấng khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng kẻ lành, làm mưa cho kẻ công bình cùng kẻ độc ác? Hay là dành cho cái tôi của xác thịt mình?

Chúng ta hãy nhìn vào Lời của Đức Chúa Trời để học cho biết cái lòng của loài người chúng ta phải hướng về đâu và tại sao chúng ta phải dâng sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời.

Thi-Thiên 145:15-21: **Con mắt muôn vật đều ngửa trông Chúa, Chúa ban cho chúng đồ ăn tùy theo thì. Chúa sẽ tay ra, làm cho thỏa nguyện mọi loài sống. Đức Giê-hô-va là công bình trong mọi đường Ngài, hay làm ơn trong mọi công việc Ngài. Đức Giê-hô-va ở gần mọi người cầu khẩn Ngài. Tức ở gần mọi người có lòng thành thực cầu khẩn Ngài. Ngài làm thỏa nguyện mọi người kính sợ Ngài; Cũng nghe tiếng kêu cầu của họ, và giải cứu cho. Đức Giê-hô-va bảo hộ những kẻ yếu mến Ngài, song hủy diệt những kẻ ác. Miệng tôi sẽ đồn ra sự ngợi khen Đức Giê-hô-va; Nguyện cả loài xác thịt chúc tụng danh thánh của Ngài, cho đến đời đời vô cùng.**

Muôn vật đều ngửa trông Đức Chúa Trời vì Đức Chúa Trời là Đấng ban sự sống cho muôn vật. Đức Chúa Trời ban vật thực cho mọi loài, từ khí thở, ánh nắng, nước mưa, gió cùng các mùa trên toàn trái đất này và Đức Chúa Trời chẳng quên một loài nào dù là cực nhỏ. Muôn vật đều bởi Ngài và nhờ Ngài mà có sự sống cho đến tận ngày nay và muôn vật đều biết cảm tạ Đức Chúa Trời, ngoại trừ những người gian ác.

Muôn vật cảm tạ Đức Chúa Trời bằng cách nào?

Đối với các loài cây cỏ thì chúng mọc lên và sanh trái theo như ý Đức Chúa Trời đã định cho và các

bông trái của những loài đó chính là sự dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời. Đối với các loài súc vật thì chúng sanh sản và sống theo bản năng mà Đức Chúa Trời đã ban cho và chính cuộc sống của các loài đó dâng sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời.

Ai là những người gian ác?

Đó là những kẻ trộm cắp của cải của Đức Chúa Trời.

Hành động lấy, sử dụng, chiếm đoạt những sự thuộc về người khác mà không được sự đồng ý của chủ nhân sẽ bị coi là hành vi trộm cắp. Những người nhận các vật từ chủ của mình mà không biết cảm ơn chủ mình, không biết làm lợi ra cho chủ mình, nhưng lại lấy những sự của chủ để làm lợi cho mình mà không biết tạ ơn chủ và không làm sáng danh chủ mình, thì những người đó cũng là kẻ trộm cướp, kẻ gian ác vậy.

Bất kỳ một người nào sanh ra trên trái đất này mà không biết dâng lời cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự sống mình cùng mọi sự mà người ấy đã nhận được từ Đức Chúa Trời để nuôi sống mình, được giải cứu khỏi tai họa, được chữa lành khỏi bệnh tật, nhận được những sự may mắn trong cuộc đời mình, thì những người đó là kẻ trộm cắp, kẻ gian ác. Bởi vì tự trong trí khôn và sự hiểu biết của người ta mà hết thảy loài người đều biết rằng, mọi sự, mọi vật đều có chủ nhân, chủ quyền và bởi đó mà người ta có sự tranh chấp chủ quyền và đòi chủ quyền và lập ra các tòa án để phân xử. Bất kỳ một sự vi phạm chủ quyền hoặc đất đai, hoặc sản nghiệp, hoặc tài vật, hoặc ý tưởng... đều bị coi là tội lỗi và những người vi phạm sẽ bị coi là tội phạm. Đức Chúa Trời sẽ tùy theo tội lỗi của người ta mà Ngài phán xét họ, vì họ biết luật pháp mà lại không tôn trọng luật pháp và không nhận biết Đức Chúa Trời là Chúa của muôn loài, trong đó có loài người trên đất này.

Rô-ma 1:16-32: Thật vậy, tôi không hổ thẹn về Tin Lành đâu, vì là quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin, trước là người Giu-đa, sau là người Gờ-réc; vì trong Tin Lành này có bày tỏ sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi đức tin mà được, lại dẫn đến đức tin nữa, như có chép rằng: Người công bình sẽ sống bởi đức tin. Vả, cơn giận của Đức Chúa Trời từ trên trời tỏ ra nghịch cùng mọi sự không tin kính và mọi sự không công bình của những người dùng sự không công bình mà bắt hiệp lẽ thật. Vì điều chi có thể biết được về Đức Chúa Trời thì đã trình bày ra cho họ, Đức Chúa Trời đã tỏ điều đó cho họ rồi, bởi những sự trọn lành của Ngài mắt không thấy được, tức là quyền phép đời đời và bản tánh Ngài, thì từ buổi sáng thế vẫn sờ sờ như mắt xem thấy, khi người ta xem xét công việc của Ngài. Cho nên họ không thể chữa mình được, vì họ đã biết Đức Chúa Trời, mà không làm sáng danh Ngài là Đức Chúa Trời, và không tạ ơn Ngài nữa; song cứ lầm lạc trong lý tưởng hư không, và lòng ngu dốt đầy những sự tối tăm. Họ tự xưng mình là khôn ngoan, mà trở nên điên dại; họ đã đổi vinh hiển của Đức Chúa Trời không hề hư nát lấy hình tượng của loài người hay hư nát, hoặc của điêu, thú, côn trùng. Cho nên Đức Chúa Trời đã phó họ sa vào sự ô uế theo lòng ham muốn mình, đến nỗi tự làm nhục thân thể mình nữa, vì họ đã đổi lẽ thật Đức Chúa Trời lấy sự dối trá, kính thờ và hầu việc loài chịu dựng nên thế cho Đấng dựng nên, là Đấng đáng khen ngợi đời đời! A-men. Ấy vì cơ đó mà Đức Chúa Trời đã phó họ cho sự tình dục xấu hổ; vì trong vòng họ, những người đàn bà đã đổi cách dùng tự nhiên ra cách khác nghịch với tánh tự nhiên. Những người đàn ông cũng vậy, bỏ cách dùng tự nhiên của người đàn bà mà un đốt tình dục người nầy với kẻ kia, đàn ông cùng đàn ông phạm sự xấu hổ, và chính mình họ phải chịu báo ứng xứng với điều lầm lỗi của mình. Tại họ không lo nhìn biết Đức Chúa Trời, nên Đức Chúa Trời đã phó họ theo lòng hư xấu, đặng phạm những sự chẳng xứng đáng. Họ đầy dẫy mọi sự không công bình, độc ác, tham lam, hung dữ; chan chứa những điều ghen ghét, giết người, cãi lẫy, dối trá, giận dữ; hay mách, gièm chê, chẳng tin kính, xác xược, kiêu ngạo, khoe khoang, khôn khéo về sự làm dữ, không vâng lời cha mẹ; dại dột, trái lời giao ước, không có tình nghĩa tự nhiên, không có lòng thương xót. Dầu họ biết mạng lệnh Đức Chúa Trời tỏ ra những người phạm các tội dường ấy là đáng chết, thế mà chẳng những họ tự làm thôi đâu, lại còn ưng thuận cho kẻ khác phạm các điều ấy nữa.

Khi Đức Chúa Trời quyết định tạo dựng loài người thì Ngài cũng đã tỏ ra mục đích của công việc đó.

Sáng thế ký 1:26-31: Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta, đặng quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất. Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống

như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ. Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: **Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất. Đức Chúa Trời lại phán rằng: Này, ta sẽ ban cho các người mọi thứ cỏ kết hạt mọc khắp mặt đất, và các loài cây sanh quả có hạt giống; ấy sẽ là đồ ăn cho các người. Còn các loài thú ngoài đồng, các loài chim trên trời, và các động vật khác trên mặt đất, phàm giống nào có sự sống thì ta ban cho mọi thứ cỏ xanh dặng dùng làm đồ ăn; thì có như vậy. Đức Chúa Trời thấy các việc Ngài đã làm thật rất tốt lành. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ sáu.**

Mục đích Đức Chúa Trời tạo nên loài người là để loài người thay mặt Ngài quản trị các công việc do tay Chúa tạo dựng nên trên đất này và như vậy, trách nhiệm của loài người là phải làm trọn bốn phận của mình theo như Lời Đức Chúa Trời đã phán.

Việc A-đam không vâng theo Lời của Đức Chúa Trời đã khiến cho loài người phải chết và trái đất bị sự rửa sả, muôn vật trên đất này cũng vì thế mà bị ảnh hưởng. Dầu vậy, Đức Chúa Trời vẫn không thay đổi mục đích của Ngài, nhưng để cho mục đích ban đầu của Đức Chúa Trời trên loài người được phục hồi mà làm trọn ý muốn của Ngài, thì Đức Chúa Trời đã ban luật pháp của Ngài cho loài người mà trước hết là cho dân Y-sơ-ra-ên và Đức Chúa Trời mong muốn dân Y-sơ-ra-ên tin cậy, vâng lời Ngài và noi theo các mạng lệnh của Ngài, hầu cho quyền phép trong Lời của Ngài sẽ hành động trong lòng họ và biến đổi họ trở nên một dân thánh cho Ngài mà được sự sống lại và sự sống đời đời.

Nếu như dân Y-sơ-ra-ên vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời thì tâm linh của họ sẽ được sống lại và khi tâm linh của người ta được sống lại thì tâm linh ấy sẽ cai trị xác thịt mình để vâng phục luật pháp của Đức Chúa Trời cách trọn vẹn. Khi xác thịt của người nào được tâm linh mình cai trị theo Lời của Đức Chúa Trời thì người đó sẽ sanh bông trái cho Đức Chúa Trời mà các bông trái đó là người ấy sẽ làm theo như ý Đức Chúa Trời muốn.

Ê-sai 5:1-7: Ta sẽ hát cho bạn rất yêu dấu ta một bài ca của bạn yêu dấu ta về việc vườn nho người. Bạn rất yêu dấu ta có một vườn nho ở trên gò đất tốt. Người khai phá ra; cất bỏ những đá; trồng những gốc nho xinh tốt; dựng một cái tháp giữa vườn, và đào một nơi ép rượu. Vả, người mong rằng sẽ sanh trái nho; nhưng nó lại sanh trái nho hoang. Hỡi dân ở Giê-ru-sa-lem cùng người Giu-đa, vậy thì bây giờ ta xin các người hãy đoán xét giữa ta với vườn nho ta. Có điều chi nên làm cho vườn nho ta mà ta không làm cho nó chẳng? Cớ sao khi ta mong sanh trái nho, thì nó lại sanh trái nho hoang vậy? Này, ta sẽ bảo các người về điều ta định làm cho vườn nho ta: Ta phá rào, nó sẽ bị cắn nuốt; ta hạ tường xuống, nó sẽ bị giày đập. Ta sẽ để nó hoang loạn, chẳng tưới sửa, chẳng vun xới; nhưng tại đó sẽ mọc lên những gai gộc và chà chuôm; ta lại truyền cho mây đừng làm mưa xuống trên nó nữa. Vả, vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân, ấy là nhà Y-sơ-ra-ên, và những người của Giu-đa tức là cây mà Ngài ưa thích. Ngài trông họ được công chánh, mà này, có sự bạo ngược; trông được công bình, mà này, có tiếng kêu la.

Vì Đức Chúa Trời là Thần nên các bông trái thuộc linh mà dân Y-sơ-ra-ên phải sanh cho Đức Chúa Trời cũng không phải là những sự thuộc thể mà là thái độ tỏ ra từ trong lòng của người ta và bông trái của môi miệng, tức là những lời nói và hành động của người ta phải đem lại sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời.

Chúa Jêsus đã cảnh cáo hết thảy những người đến nghe Lời Ngài phải nhớ lại mình là tạo vật của Đức Chúa Trời và thuộc về Đức Chúa Trời. Hết thảy mọi tạo vật của Đức Chúa Trời đều phải hầu việc Đức Chúa Trời và sanh bông trái theo ý muốn mà Đức Chúa Trời đã định cho mỗi loài.

Những người Pha-ri-si bị Chúa Jêsus quở trách là hạng người giả hình, đạo đức giả, nghĩa là những người đó đã làm các công việc của họ theo như Lời của Đức Chúa Trời có phán dạy, nhưng những công việc mà những người Pha-ri-si đã làm theo như Lời của Đức Chúa Trời phán dạy đó lại không phải là để tôn vinh Đức Chúa Trời, nhưng là sự khoe mình, sự tôn cao cái tôi của họ ra trước công chúng.

Họ đã lấy phần công việc thuộc về trách nhiệm của họ phải làm theo như luật pháp của Đức Chúa Trời đã định cho và họ biến phần trách nhiệm mình phải làm đó thành cái gọi là "*công việc của lòng thương xót và nhân từ*" của xác thịt họ, được làm ra giữa mọi người để nhiều người nhìn thấy mà khen ngợi họ, tán

dương họ (thay vì để người ta dâng lời tạ ơn Đức Chúa Trời nhân từ đã dùng những người có lòng kính sợ Ngài mà đoái thương những người nghèo khó).

Chúng ta hãy xem mạng lệnh của Đức Chúa Trời đối với dân Y-sơ-ra-ên và cũng là mạng lệnh mà dân Y-sơ-ra-ên phải làm theo, để muôn dân trong thế gian nhận biết Danh của Đức Giê-hô-va và nếu như dân Y-sơ-ra-ên làm cho Danh của Đức Giê-hô-va được vinh hiển thì họ sẽ được Đức Giê-hô-va ban phước cho.

Phục truyền luật lệ ký 28:9-10: Nếu người gìn giữ những điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và đi theo đường lối Ngài, thì Đức Giê-hô-va sẽ lập người làm một dân thánh cho Ngài, y như Ngài đã thề cùng người; muôn dân của thế gian sẽ thấy rằng người được gọi theo danh Đức Giê-hô-va, và chúng nó sẽ sợ người. Giê-hô-va Đức Chúa Trời người sẽ làm cho người được của cải nhiều dư dật, khiến cho hoa quả của thân thể người, sản vật của sinh súc, và bông trái của đất ruộng người được sanh nhiều thêm trong xứ mà Đức Giê-hô-va đã thề cùng các tổ phụ người để ban cho người. Đức Giê-hô-va sẽ vì người mở trời ra, là kho báu của Ngài, đặng cho mưa phải thì giáng xuống đất, và ban phước cho mọi công việc của tay người. Người sẽ cho nhiều nước vay, còn người không vay ai.

Đức Chúa Trời công bình sẽ ban phước cho những ai vâng Lời Ngài, như người trồng nho sẽ bảo vệ, chăm bón, vun xới, tưới sửa, chăm chút những gốc nho xanh tốt với những nhánh sanh ra nhiều trái cho mình vậy.

Giăng 15:1-8: Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tưới sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. Ví bằng các người cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó. Nay, Cha ta sẽ được sáng danh là thế nào: ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của ta vậy.

Trách nhiệm của các tạo vật là phải làm trọn bổn phận mà Đức Chúa Trời đã ban cho mình, như con gà trống thì nó phải gáy đúng thời khắc mà Đức Chúa Trời đã ban khả năng cho nó. Còn con gà mái thì không gáy nhưng phải đẻ trứng và nuôi con. Với loài chó thì cả con đực với con cái đều phải biết sửa để canh giữ nhà, nếu con nào không biết sửa thì nó phải bị người ta làm giết làm thịt.

Loài người phải biết hầu việc và thờ phượng Đức Chúa Trời, vì Ngài là Đấng đã tạo nên loài người và ban sự sống cho loài người cùng cho muôn vật. Hầu việc Đức Chúa Trời là tuân theo sự chỉ định của Đức Chúa Trời và làm theo luật pháp của Ngài. Tuân theo Lời của Đức Chúa Trời là công việc loài người đáng phải làm, vì mục đích đó mà Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người ở trên đất này.

Rô-ma 9:20-23: Nhưng, hỡi người, người là ai, mà dám cãi lại cùng Đức Chúa Trời? Có lẽ nào cái bình bằng đất sét lại nói với kẻ nắn nên mình rằng: Sao người đã làm nên ta như vậy? Người thợ gốm há chẳng có quyền trên đất sét, cùng trong một đồng mà làm ra hạng bình để dùng việc sang trọng, lại hạng khác để dùng việc hèn hạ sao? Nếu Đức Chúa Trời muốn tỏ ra cơn thịnh nộ và làm cho biết quyền phép Ngài, đã lấy lòng khoan nhẫn lớn chịu những bình đáng giận sẵn cho sự hư mất, để cũng làm cho biết sự giàu có của vinh hiển Ngài bởi những bình đáng thương xót mà Ngài đã định sẵn cho sự vinh hiển, thì còn nói chi được ư?

Khi một người được nhận vào làm công nhân của một nhà máy, người ấy sẽ được nhà máy đó trả lương cho với điều kiện người ấy phải tuân theo mọi quy định của nhà máy đó. Người ấy sẽ phải làm ra sản phẩm cho nhà máy theo công việc mà người đó được nhà máy đó giao cho, những sản phẩm do người đó làm ra sẽ thuộc về nhà máy đó chứ không phải là của người đó. Nếu công nhân của nhà máy đó ăn trộm sản phẩm hoặc ăn cắp công nghệ của nhà máy đó để ra ngoài làm riêng để kiếm lợi cho mình, người đó sẽ bị truy tố và bị kết án theo luật pháp. Những người như vậy sẽ phải bị phạt và có thể phải ngồi tù vì tội lỗi mình.

Cũng một lẽ đó, bất luận một người tin Chúa nào khi làm bất kỳ một công việc tốt nào cho ai đó, thì

người đó phải nhận biết rằng, công việc đó là một công việc đáng phải làm, vì Đức Chúa Trời chăm sóc hết thảy mọi người (*dù người đó là ai mặc dầu*) và Ngài dùng người nầy chăm sóc người kia, nước nầy giúp đỡ nước nọ, cung cấp sản phẩm này, đổi lấy sản phẩm kia, sự trao đổi mọi sự trong thế gian nầy cũng nằm trong tay của Đức Chúa Trời, vì Ngài ở trong mọi sự và Ngài là mọi sự. Khi người tin Chúa làm bất kỳ công việc gì theo luật pháp dạy thì điều đó có nghĩa là Đức Chúa Trời có cảm động người ấy làm công việc đó, thì người ấy phải làm với thái độ vâng theo Lời Chúa phán, người ấy phải làm công việc đó cách đẹp lòng Chúa. Trong lòng của người đó không được dấy lên coi công việc đó là của mình, do mình và vì danh mình mà làm, vì nếu như người đó trong khi làm công việc tốt lành mà lại tự khoe mình qua việc làm công việc đó để cho người ta thấy với mục đích để họ “*tin rằng*” đó là mình (*thay vì nhận biết Đức Chúa Trời đã dùng người thuộc về Ngài mà chăm sóc người ta*) đang làm công việc tốt (*công việc công bình theo luật pháp dạy*) cho họ, thì hành động của người làm công việc từ thiện đó là sự trộm cắp vậy, dù người ấy đang làm sự giúp đỡ, sự ban cho (bố thí), là công việc của sự thương xót! Người ấy đang ăn cắp sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Người ấy đang ngửi mùi thơm của thứ hương liệu chỉ được dành riêng cho Đức Chúa Trời mà thôi.

Hết thảy loài người đã vì tội lỗi của A-đam mà rơi vào sự chết, nhưng Đức Chúa Trời là Đấng hằng thương xót đã ban cho loài người cơ hội để được phục hồi sự sống mình và như vậy, bất luận người đã tin Chúa hay là người chưa tin Chúa, cũng đều mắc nợ Đức Chúa Trời về sự sống mình. Mọi thứ liên quan đến sự sống của muôn vật và của loài người cũng đều từ nơi Đức Chúa Trời và thuộc về Ngài. Dù người ta gian ác đến đâu thì Đức Chúa Trời vẫn ban cho người ấy sự sống và quyền được sống, bởi vì Đức Chúa Trời nhân từ muốn hết thảy mọi người nhận biết tội lỗi mà ăn năn để được sự tha tội và được cứu rỗi. Dầu vậy, Đức Chúa Trời sẽ không để cho một người nào có thể khinh để sự nhân từ dư dật của Ngài, nhưng Ngài sẽ báo ứng kẻ đó.

Đức Chúa Trời đã ban sự sống lại và sự sống đời đời cho những người tiếp nhận Con một của Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ, làm Cứu Chúa của cuộc đời mình và như vậy, hết thảy mọi sự thuộc về những người được cứu chuộc đó cũng thuộc về Đức Chúa Trời, là Đấng đã cứu chuộc loài người. Những người đó chẳng có một chút gì là thuộc về mình cả nhưng trách nhiệm của những người đó là phải sống và làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời cùng làm sáng Danh Ngài. Dù người tin Chúa có thể làm được một việc nào theo luật pháp đã định thì công việc đó cũng không phải là của người đó, vì nếu chẳng phải bởi quyền năng của Đức Chúa Trời cùng mọi sự thuộc về sự sống của người ấy đều do Đức Chúa Trời ban cho, thì người ấy chỉ là con số không mà thôi, bởi tự người ấy chẳng làm được một cái gì cả.

Rô-ma 11:13-22: Tôi nói cùng anh em là người ngoại: bấy lâu tôi làm sứ đồ cho dân ngoại, tôi làm vinh hiển chức vụ mình, cố sức để giục lòng tranh đua của những kẻ đồng tộc tôi, và để cứu mấy người trong đám họ. Vì nếu sự dứt bỏ họ ra đã làm sự hòa thuận cho thiên hạ, thì sự họ trở lại trong ân điển há chẳng phải là sự sống lại từ trong kẻ chết sao? Và, nếu trái đầu mùa là thánh, thì cả đồng cũng thánh; và nếu rễ là thánh, thì các nhánh cũng thánh. Ví bằng có một hai nhánh bị cắt đi, và người vốn là cây ô-li-ve hoang được thắp vào chỗ các nhánh ấy để có phần về nhựa và rễ của cây ô-li-ve, thì chớ khoe mình hơn các nhánh đó. Nhưng nếu người khoe mình, thì hãy biết rằng ấy chẳng phải là người chịu đựng cái rễ, bèn là cái rễ chịu đựng người. Người sẽ nói rằng: Các nhánh đã bị cắt đi, để ta được thắp vào chỗ nó. Phải lắm; các nhánh đó đã bị cắt bởi cơ chẳng tin, và người nhờ đức tin mà còn; chớ kiêu ngạo, hãy sợ hãi. Vì nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các nhánh nguyên, thì Ngài cũng chẳng tiếc người nữa. Vậy hãy xem sự nhân từ và sự nghiêm nhặt của Đức Chúa Trời: sự nghiêm nhặt đối với họ là kẻ đã ngã xuống, còn sự nhân từ đối với người, miễn là người cầm giữ mình trong sự nhân từ Ngài: bằng chẳng, người cũng sẽ bị chặt.

Lu-ca 17:7-10: Ai trong các người có đầy tớ đi cày hoặc đi chăn, khi ở ngoài đồng về, biểu nó rằng: Hãy đến ngay mà ngồi ăn, hay sao? Trái lại, há không biểu nó rằng: Hãy dọn cho ta ăn, thất lưng hầu ta, cho đến chừng nào ta ăn uống xong, rồi sau người sẽ ăn uống sao? Đầy tớ vâng lệnh mà làm, thì chủ có biết ơn gì nó chẳng? Các người cũng vậy, khi làm xong việc truyền phải làm, thì hãy nói rằng: Chúng tôi là đầy tớ vô ích; điều chúng tôi đã làm là điều chắc phải làm.

Khi Đức Chúa Jêsus phán rằng: **Song khi người bố thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm việc gì, hầu**

cho sự bố thí được kín nhiệm; và Cha người, là Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng cho người.

Chữ **bố thí** được dùng trong câu 3 trên đó là chữ ἐλεημοσύνη- *eleemosune*, số 1654 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **lòng thương xót, lòng trắc ẩn, tình từ thiện, sự thực hiện lòng thương xót cho những người nghèo khó.** (Chữ **bố thí** là một từ cổ, nói về sự phát chẩn, ban ơn mang tính thương hại, khinh miệt, phân biệt giai cấp giàu nghèo trong xã hội phong kiến)

Trong một thân thể của con người, theo bản năng tự nhiên thì khi tay trái làm công việc gì thì ngay lập tức tay hữu sẽ có hành động hỗ trợ để công việc đó được hoàn thành cách an toàn, vì cùng một bộ não nên hành động tương tác là đương nhiên sẽ xảy ra theo bản năng.

Lời Chúa Jêsus phán có ý dạy dỗ khi người tin Chúa làm một công việc nào theo luật pháp dạy là công việc của sự công bình, sự giúp đỡ, sự thương xót người nghèo, thì đừng để cho người nhận lãnh phần giúp đỡ của mình biết đó là mình đã làm công việc đó “*cho người ấy*”, như một sự ban ơn, vì như vậy sẽ khiến cho người nhận phần giúp đỡ đó phải mang ơn, mang nợ người đã giúp đỡ mình.

Theo cách thường của thế gian thì khi người ta làm công việc từ thiện, người ta sẽ làm điều đó cách công khai cho mọi người biết và như vậy là người làm công việc đó đã mong nhận lại được điều gì cho mình, như được tiếng thơm, tiếng tốt, lòng biết ơn từ xã hội và từ những người nhận sự giúp đỡ đó và như vậy công việc đó là một sự **bán vật mua danh** chứ không còn đúng nghĩa của sự từ thiện nữa. “Từ thiện” có nghĩa là công việc của một người đã vì lòng nhân từ mình mà từ bỏ những cái mình đang có (mà những sự đó là vật tốt) để ban cho ai đó đang có cần được giúp đỡ và chữ từ còn có nghĩa là *không lấy lại, không nhận lại bất kỳ điều gì tương xứng*. Vậy, nếu đã là bán vật mua danh thì không phải là từ thiện mà là sự thương mại, sự đổi chác và theo luật công bằng thì sau khi người nhận đã nói lời cảm ơn thì coi như người cho đã nhận được giá trả.

Trên hệ thống truyền tin như báo chí, tạp chí, truyền hình, người ta đăng các thông tin quảng cáo đều là việc thương mại, đổi chác và không ai phải mang ơn ai cả, vì người muốn đăng tin quảng cáo thì phải trả tiền cho người chủ quản phương tiện truyền thông đó quảng cáo cho mình theo hợp đồng.

Còn như những mặt hàng tốt, nổi tiếng về chất lượng và độ tin cậy thì dù những người sản xuất các mặt hàng đó không hề làm quảng cáo cho sản phẩm của mình thì chính sự tín nhiệm của những người đã sử dụng các sản phẩm đó sẽ “*quảng cáo*” cho sản phẩm đó qua nhiều phương tiện để cho nhiều người khác cũng được dùng các sản phẩm đó và điều đó cũng đến từ Đức Chúa Trời, vì Ngài ưa thích những sự tốt lành, trung thực, thành thật của loài người và Ngài khiến người ta khen ngợi những người đã làm ra các sản phẩm tốt đó.

Chúng ta hãy xem một gương dâng hiến được chép trong Kinh-thánh về việc Đức Chúa Trời biết rõ mọi sự mà người ta làm cho Danh của Ngài.

Mác 12:41-44: Đức Chúa Jêsus ngồi đối ngang cái rương đựng tiền dâng, coi dân chúng bỏ tiền vào thế nào. Có lắm người giàu bỏ nhiều tiền; cũng có một cụ già nghèo kia đến bỏ hai đồng tiền ăn một phần tư xu. Ngài bèn kêu môn đồ mà phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, cụ già nghèo này đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thảy những người đã bỏ vào. Vì mọi kẻ khác lấy của dư mình bỏ vào, còn cụ này nghèo cực lắm, đã bỏ hết của mình có, là hết của có để nuôi mình.

Bà góa này đã làm một công việc mà không phải bất kỳ ai vốn là người nghèo cũng dám làm, tại nơi có nhiều người đến để dâng hiến như vậy. Người ta không làm được như vậy bởi sự sỷ diện của mình, ấy là người ta sợ người khác chê mình nghèo, hoặc sợ người khác hiểu sai về số tiền mình dâng “*sao ít vậy!*” Nhưng Chúa Jêsus đã phán rằng: **Quả thật, ta nói cùng các người, người đàn bà góa này đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thảy những người đã bỏ vào.** Bà góa này đã vui lòng dâng hiến cho Đức Chúa Trời và bà tin cậy Đấng mà mình hầu việc và thờ phượng đó đã biết rõ tấm lòng của bà, vậy nên bà đã dạn dĩ dâng hiến số tiền mình có cho Đức Chúa Trời mà không hề mảy may để ý đến những người khác.

Đức Chúa Trời là Đấng Biết và Làm Chứng chắc chắn sẽ đẹp lòng với tấm lòng vâng theo Lời Đức Chúa Trời của bà góa này, chứ không phải với số tiền dâng nhiều hay là ít, như Đức Chúa Trời đã cảm động tiên tri Sa-mu-ên để nói về lễ thật này:

1 Sa-mu-ên 15:22: Sa-mu-ên nói: Đức Giê-hô-va há đẹp lòng của lễ thiêu và của lễ thù ân bằng sự

vâng theo lời phán của Ngài ư? Vả, sự vâng lời tốt hơn của tế lễ; sự nghe theo tốt hơn mở chiên đực;

Khi chúng ta làm bất kỳ công việc gì thì công việc đó phải là công việc dành cho Danh Chúa, vì mọi công việc chúng ta làm sẽ đem lại hậu quả, nghĩa là thành quả của công việc đó sẽ đem lại sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời. Vì người ta sẽ nhìn vào kết quả của công việc mà biết bổn tánh của người làm công việc đó.

Chúa Jêsus đã phán rằng: **Hoặc cho là cây tốt thì trái cũng tốt, hoặc cho là cây xấu thì trái cũng xấu; vì xem trái thì biết cây.** (Ma-thi-ơ 12:33)

Lời của Đức Chúa Trời có chép rằng: **Vả, vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân, ấy là nhà Y-sơ-ra-ên, và những người của Giu-đa tức là cây mà Ngài ưa thích.**

Người tin Chúa là cây mà Đức Chúa Trời trồng trong vườn của Ngài và Đức Chúa Trời mong các cây của Ngài sẽ sanh ra những trái đặc trưng cho Nước của Ngài, hầu cho dù người tin Chúa có đi đến nơi nào thì những người trong thế gian cũng nhận biết được người đó là người của Đức Chúa Trời, như Đức Chúa Trời đã phán với dân Y-sơ-ra-ên vậy.

Phục truyền luật lệ ký 28:9: **Nếu người gìn giữ những điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và đi theo đường lối Ngài, thì Đức Giê-hô-va sẽ lập người làm một dân thánh cho Ngài, y như Ngài đã thề cùng người; muôn dân của thế gian sẽ thấy rằng người được gọi theo Danh Đức Giê-hô-va, và chúng nó sẽ sợ người.**

Bộ não của người ta (*còn được gọi là tấm lòng*) là nơi ra các quyết định cho các chi thể của mình hành động, đó chính là nơi kín nhiệm của con người. Gọi là nơi kín nhiệm vì ngoài Đức Chúa Trời ra thì chẳng ai có thể biết được điều gì có ở trong lòng của người ta.

Thi-Thiên 139:1-15: **Hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài đã dò xét tôi, và biết tôi. Chúa biết khi tôi ngồi, lúc tôi đứng dậy; Từ xa Chúa hiểu biết ý tưởng tôi. Chúa xét nét nẻo đường và sự nằm ngủ tôi, quen biết các đường lối tôi. Vì lời chưa ở trên lưỡi tôi, kìa, hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài đã biết trọn hết rồi. Chúa bao phủ tôi phía sau và phía trước, đặt tay Chúa trên mình tôi. Sự tri thức dưỡng ấy, thật diệu kỳ quá cho tôi, cao đến nỗi tôi không với kịp! Tôi sẽ đi đâu xa Thần Chúa? Tôi sẽ trốn đâu khỏi mặt Chúa? Nếu tôi lên trời, Chúa ở tại đó, ví tôi nằm dưới âm phủ, kìa, Chúa cũng có ở đó. Nhược bằng tôi lấy cánh hừng đông, bay qua ở tại cuối cùng biển, tại đó tay Chúa cũng sẽ dẫn dắt tôi, tay hữu Chúa sẽ nắm giữ tôi. Nếu tôi nói: Sự tối tăm chắc sẽ che khuất tôi, ánh sáng chung quanh tôi trở nên đêm tối, thì chính sự tối tăm không thể giấu chi khỏi Chúa, ban đêm soi sáng như ban ngày, và sự tối tăm cũng như ánh sáng cho Chúa. Vì chính Chúa nắn nên tâm thần tôi, dệt thành tôi trong lòng mẹ tôi. Tôi cảm tạ Chúa, vì tôi được dựng nên cách đáng sợ lạ lùng. Công việc Chúa thật lạ lùng, lòng tôi biết rõ lắm. Khi tôi được dựng nên trong nơi kín, chịu nắn nên cách xảo lạ nơi thấp của đất, thì các xương cốt tôi không giấu được Chúa.**

Mọi công việc mà người ta quyết định làm đều có mục đích và có lý do (*động cơ khiến người ta làm*). Có những công việc người ta quyết định do thói quen, bản năng, phản xạ tự nhiên của con người, nhưng cũng có những công việc người ta phải suy nghĩ, toan tính kỹ trước khi làm, vì không có người nào muốn làm một công việc gì mà công việc đó không đem lại kết quả như điều mình mong muốn. Đức Chúa Trời sẽ nhìn vào những sự toan tính (*nơi kín nhiệm*) mà người ta quyết định làm công việc người ta mong muốn đó là dành cho ai? Cho Danh của Ngài hay là cho chính cái tôi của người đó.

Ma-thi-ơ 6:3-4: **Song khi người bố thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm việc gì, hầu cho sự bố thí được kín nhiệm; và Cha người, là Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng cho người.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép: **But when thou doest^{G4160} alms^{G1654}, let not thy left^{G710} hand know^{G1097} what^{G5101} thy right^{G1188} hand doeth^{G4160}: That thine^{G4675} alms^{G1654} may be in secret^{G2927}: and thy Father^{G3962} which^{G3588} seeth^{G991} in secret^{G2927} himself^{G846} shall reward^{G591} thee openly^{G1722-G3588-G5318}.**

Chữ **kín nhiệm** được chép trong câu 4 này, đó là chữ **κρυπτός**- **kruptos**, số 2927 ra từ chữ **κρύπτω**- **krupto**, số 2928 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **Được che đậy, giấu, sự riêng tư, kín đáo, thâm kín, sự giữ bí mật.**

Có nghĩa là: *Nhưng khi các người làm những việc từ thiện (giúp đỡ những người nghèo) đừng để cho tay trái biết tay phải đang làm gì: Như vậy những công việc từ thiện của các người được làm trong sự kín nhiệm và Cha các người là Đấng thấy được trong những sự kín nhiệm đó bởi chính Ngài sẽ ban thưởng cho các người cách công khai.*

Lời Chúa chép rõ rằng, chính Đức Chúa Trời là Đấng thấy rõ trong sự kín nhiệm của người làm công việc của sự công bình đó sẽ ban thưởng cho người đó cách công khai, nghĩa là Đức Chúa Trời sẽ khiến cho nhiều người thấy được sự ban thưởng của Ngài dành cho người người làm công việc của sự công bình đó.

Đức Chúa Trời là Chủ, các tội tở của Ngài là kẻ hầu việc Ngài và những kẻ hầu việc Đức Chúa Trời được gọi là người quản gia trong nhà của Ngài.

Lu-ca 12:42-44: **Chúa đáp rằng: Ai là người quản gia ngay thật khôn ngoan, chủ nhà đặt coi cả người nhà mình, để đến dịp tiện, phát lương phạn cho họ? Phước cho đầy tớ ấy khi chủ nhà về, thấy làm như vậy! Quả thật, ta nói cùng các người, chủ sẽ cho nó quản lý cả gia tài mình.**

Vì trong cuộc sống thường ngày, con mắt của xác thịt không thể nhìn thấy Đức Chúa Trời nên người ta thường theo bản năng của xác thịt mình mà toan tính để làm mọi công việc, ít khi người ta nghĩ đến việc để cho tâm linh mình cai trị xác thịt làm mọi thứ công việc mà xác thịt của người ta phải làm và đó cũng là điều khiến người ta vấp phạm, khi người ta theo chủ quan mà cho rằng mình có thể làm được mọi sự cách tốt lành mà không vi phạm mạng lệnh của Đức Chúa Trời!

Đức Chúa Trời đã phán với dân Y-sơ-ra-ên về việc làm thế nào để họ không vi phạm mạng lệnh của Ngài, hầu cho họ cứ nhận được phước hạnh của Ngài luôn luôn.

Phục truyền luật lệ ký 11:16-25: **Các người khá cẩn thận, kẻo lòng mình bị dụ dỗ, xây bỏ Chúa, mà hầu việc các thần khác, và quỳ lạy trước mặt chúng nó chẳng; e cơn thịnh nộ của Đức Giê-hô-va sẽ phừng lên cùng các người, Ngài đóng các tầng trời lại, nên nổi chẳng có mưa nữa, đất không sanh sản: như vậy, các người sẽ vợi chết mất trong xứ tốt tươi nầy, là xứ mà Đức Giê-hô-va ban cho các người. Vậy, hãy cất để trong lòng và trong trí mình những lời ta nói cùng các người, đeo nó như một dấu nơi tay, như một ấn chỉ giữa hai con mắt. Hãy dạy nó lại cho con cái mình, nói đến hoặc khi người ngồi ở trong nhà hay là đi đường, hoặc khi người nằm hay là khi trời dậy. Cũng phải ghi các lời ấy trên cột nhà và trên cửa mình, hầu cho những ngày của các người và của con cái các người được nhiều thêm trong xứ mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho tổ phụ các người, y như những ngày của trời ở trên đất. Vì nhược bằng các người cẩn thận gìn giữ hết thấy điều răn nầy mà ta truyền cho các người phải làm lấy, kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người, đi theo các đạo Ngài, và triu mến (tôn trọng) Ngài, thì Đức Giê-hô-va sẽ đuổi những dân tộc nầy ra khỏi trước mặt các người, khiến các người thắng được dân tộc lớn và mạnh hơn mình. Phàm nơi nào bàn chân các người sẽ đạp đến, đều thuộc về các người. Giới hạn các người sẽ chạy từ đồng vắng tới Li-ban, từ sông Ơ-phơ-rát đến biển tây. Chẳng ai đứng nổi được trước mặt các người; Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người sẽ rải sự kinh khủng và sợ hãi trong khắp xứ các người sẽ đạp chân lên, y như Ngài đã phán.**

Trí và lòng của người ta chính là nơi kín nhiệm của con người, nhưng nơi kín nhiệm đó không có nghĩa là nó chỉ giữ những sự thuộc về sự công bình, mà nó còn giữ tất cả mọi sự mà người ta cất chứa trong đó, hoặc là những sự thuộc về sự sống hoặc là những sự thuộc về sự tối tăm.

Đức Chúa Trời đã ban Lời của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên và Lời của Đức Chúa Trời là sự sáng, vì thế cho nên Đức Chúa Trời đã mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên phải **cất để trong lòng và trong trí mình những lời ta nói cùng các người, đeo nó như một dấu nơi tay, như một ấn chỉ giữa hai con mắt. Hãy dạy nó lại cho con cái mình, nói đến hoặc khi người ngồi ở trong nhà hay là đi đường, hoặc khi người nằm hay là khi trời dậy. Cũng phải ghi các lời ấy trên cột nhà và trên cửa mình, hầu cho những ngày của các người và của con cái các người được nhiều thêm trong xứ mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho tổ phụ các người, y như những ngày của trời ở trên đất.**

Đức Chúa Trời muốn dân sự của Ngài phải cất chứa các mạng lệnh của Ngài vào nơi kín nhiệm của mỗi người và nơi kín nhiệm đó chỉ nên cất chứa những sự thuộc về sự sáng mà thôi, vì từ nơi đó mà tâm linh

của người ta sẽ đưa ra những quyết định đúng và đẹp lòng Đức Chúa Trời, để sai khiến xác thịt của người ta làm theo, hầu cho mỗi ngày của họ đều sẽ nhận lãnh được mọi sự phước hạnh mà Đức Chúa Trời đã hứa cho, mà Lời Chúa phán đó là **những ngày của các người và của con cái các người được nhiều thêm trong xứ mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho tổ phụ các người, y như những ngày của trời ở trên đất.**

Thi-Thiên 119:11: Tôi đã giấu lời Chúa trong lòng tôi, để tôi không phạm tội cùng Chúa.

Vì Lời của Đức Chúa Trời là thần linh và sự sống và khi Lời của Đức Chúa Trời đã ra khỏi miệng Ngài thì chẳng trở về với Ngài cách luống nhưng, nên khi người tin Chúa giữ Lời của Đức Chúa Trời ở trong lòng (nơi kín nhiệm) mình thì Lời của Đức Chúa Trời sẽ làm trọn công việc mà Đức Chúa Trời đã giao cho, đó là: **Hỡi con, hãy giữ lời răn bảo của cha, chớ lia bỏ các phép tắc của mẹ con. Khá ghi tạc nó nơi lòng con luôn luôn, và đeo nó nơi cổ con. Khi con đi, các lời đó sẽ dẫn dắt con; Lúc con ngủ, nó gìn giữ con; Và khi con thức dậy, thì nó sẽ trò chuyện với con. Vì điều răn là một cái đèn, luật pháp là ánh sáng, và sự quả trách khuyên dạy là con đường sự sống,** (Châm ngôn 6:20-23)

Chính Lời của Đức Chúa Trời hiện hữu ở trong lòng của những người gìn giữ Lời của Đức Chúa Trời sẽ làm trọn công việc dắt dẫn, soi sáng tâm trí của người ấy, khiến cho người ấy nhận biết mình phải làm gì và làm như thế nào cho được đẹp lòng Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Jêsus đã phán rằng: **Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy tâm thần và lễ thật mà thờ lạy (thờ phượng).** (Giăng 4:24) Chữ *thờ lạy (thờ phượng)* được chép trong câu này, đó là chữ $\pi\rho\omicron\sigma\chi\upsilon\nu\acute{\epsilon}\omega$ - *proskuneo*, số 4352 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *lòng tôn kính, tôn trọng, kính yêu, tôn thờ, thờ phượng;*

Vì Đức Chúa Trời là Thần nên người ta không thể nhìn thấy Ngài, vậy nên khi người tin Chúa vâng phục Lời của Đức Chúa Trời thì điều đó cũng có nghĩa là vâng phục, tôn trọng, thờ phượng Đức Chúa Trời vậy, vì như Đức Chúa Jêsus đã phán rằng ai đã thấy Ngài (*Con một Đức Chúa Trời*) thì ấy là người đó đã thấy Đức Chúa Cha (*Đức Chúa Trời*) vậy.

Thờ phượng bằng tâm thần không chỉ hạn chế trong sự cầu nguyện bằng tâm thần nhưng là hết thảy mọi sự mà người tin Chúa thực hành theo Lời của Đức Chúa Trời được cai trị bởi tâm linh mình đã được tái sanh bởi Đức Thánh-Linh và bằng Lễ thật thì những sự đó là sự thờ phượng bằng tâm thần vậy.

Lương thực nuôi dưỡng tâm linh của loài người là Lễ thật, là sự sáng thật, là Lời của Đức Chúa Trời, vậy nên khi người tin Chúa vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời thì ấy là người tin Chúa đã nhận lãnh lương thực thuộc linh (*bánh và nước hằng sống*) cho người bề trong của mình và tâm linh đó sẽ tỉnh thức để làm phần công việc mà xác thịt của người ta không thể làm được.

Giăng 4:4 & 34: Đức Chúa Jêsus đáp: Có lời chép rằng: Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời.... Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đồ ăn của ta tức là làm theo ý muốn của Đấng sai ta đến, và làm trọn công việc Ngài.

Khi Đức Chúa Jêsus phán ra các mạng lệnh của Ngài, ấy không phải là Ngài trao gánh nặng cho xác thịt của người ta, bởi vì Lời của Ngài thuộc về thần linh và sự sống và người ta sẽ không thể lấy sức lực của xác thịt mình mà làm theo được, vậy nên Chúa Jêsus đã tỏ cho các môn đồ của Ngài biết rằng, chính Ngài đã cứ ở trong sự yêu thương của Đức Chúa Cha, tức là Ngài đã vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời và chính Lời của Đức Chúa Trời sẽ làm trọn phần công việc mà Đức Chúa Trời đã giao phó cho. hành động ở trong Ngài, là những sự mà xác thịt của người ta không thể làm nổi.

Giăng 14:10-14: Người há không tin rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, hay sao? Những lời ta nói với các người, chẳng phải ta tự nói; ấy là Cha ở trong ta, chính Ngài làm trọn việc riêng của Ngài. Khi ta nói rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, thì hãy tin ta; bằng chẳng, hãy tin bởi công việc ta. Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, kẻ nào tin ta, cũng sẽ làm việc ta làm; lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì ta đi về cùng Cha. Các người nhân danh ta mà cầu xin điều chi mặc dầu, ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con. Nếu các người nhân danh ta xin điều chi, ta sẽ làm cho.

Đức Chúa Jêsus Christ đã chỉ cho chúng ta con đường phải đi như Ngài đã đi, đó là chúng ta hãy nhân Danh Ngài mà cầu xin Đức Chúa Cha giúp cho chúng ta có thể làm trọn được công việc mà Ngài đã giao

---

cho, bấy giờ, khi chúng ta làm bất luận công việc gì, thì sự sáng của Lời của Đức Chúa Trời sẽ chỉ dẫn chúng ta và chúng ta sẽ nhờ Lời của Đức Chúa Trời mà làm mọi sự cách đẹp ý Ngài.

Thi-Thiên 119:47-50: Tôi sẽ vui vẻ về điều răn Chúa, Là điều răn tôi yêu mến. Tôi cũng sẽ giơ tay lên hưởng về điều răn Chúa mà tôi yêu mến, và suy gẫm các luật lệ Chúa. Xin Chúa nhớ lại Lời Chúa phán cho tôi tớ Chúa, vì Chúa khiến tôi trông cậy. Lời Chúa làm cho tôi được sống lại, ấy là sự an ủi tôi trong cơn hoạn nạn.

VĂN CHÂU
